

Трояндова угода

КУПИТИ

Про книгу

Лондон, 1848 рік. Уже чотириста років Англією править королева-фейрі, а кожен охочий може укласти з нею угоду — отримати найзаповітніше бажання в обмін на спогад із дитинства, зуб чи палець, здатність усміхатися тощо. Дебютантка Айві Бентон угоду укласти не планує — врятувати її соціальний статус може хіба що диво. Та коли королева несподівано оголошує конкурс на руку принца Брема, Айві вирішує, що титул принцеси кращий за будь-яку угоду — і підписує свою участь кров'ю. Незабаром, з допомогою брата принца — Еммета, Айві стає фавориткою. Хлопець відомий репутацією розпусника й обіцяє допомогти Айві завоювати серце Брема. Та що більше дівчину захоплює змагання, то ясніше вона розуміє: на кону стоїть не лише весілля, а можливо, її власне життя.

ТОДІ

1471

Війна трояно

Обличчя короля Едварда було забризкане болотом і кров'ю, коли та жінка з'явилася на краю лісу вперше. На його поясі безвладно висів меч. Король завмер — лише на мить, — а тоді впав навколішки.

Чутки про втручання Інших ширилися відтоді, як меч уперше пронизав живіт лицаря-баннерета* з Мідлендзу. Але завжди легше повірити в заперечення.

Хіба не можна знайти раціональне пояснення раптовим буревіям чи отарі овець, знайдених без шкіри й голів? Та ті, кого бабусі ще з дитинства вчили не заходити до лісу без гілочки падуба в кишені, — знали. І знали це вже давно: місяцями, десятиліттями, поколіннями.

Так само як боги, що втручалися у справи людей під час Троянської війни, Інші теж грали у смертні війни — задля забави.

Так їх тоді й називали. Інші.

І Ланкастери, і Йорки вважали себе законними спадкоємцями дому Плантагенетів. Але країна не може мати двох королів. Жодна сторона не жадала поступатися престолом, тож були підняті прапори й нагострені мечі.

Війна виявилася жорстокою — як і всі війни. Безглуздою та кривавою. Вже за рік англійська земля просякла кров'ю. Однак війна не скінчилася. А котилася далі — як барабанний бій, що віщує лихо.

Тільки битва під Барнетом усе змінила. Цю історію знає кожна дитина на острові. Її викарбувано на мармурових плитах біля Букінгемського палацу — піднесено для всіх, хто хоче прочитати. Це історія про день, коли королева Морієн урятувала Англію.

І сталося це так.

Поле бою палало, а Едвард був у відчаї.

Чи то запах крові, чи відчуття приреченості прикликала її — це досі залишається предметом суперечок. Але головне одне: вона прийшла.

Кажуть, поле завмерло, щойно жінка ступила між воїнів. Білосніжна сукня тяглася за нею, чіпляючи листя й несучи його слідком. Волосся — вугільно-чорне, очі ще темніші. Шкіра — бліда, мов у примари, а риси — гострі й такі прекрасні, що дивитися на неї було боляче. Дехто схилився й відвертався — не витримував її погляду.

Вона йшла повільно, у м'яких туфлях, мов знала, що всі чекали лише на неї.

Едвард упав перед нею навколішки.

— Підведись, — наказала вона. І він скорився. —

Я прийшла допомогти.

Сльози прорізали бруд на його щоках, коли він мовчки, з глибокою вдячністю кивнув.

Вона нахилилася до нього, її ідеальний профіль виділявся на тлі попелу й диму поля бою, і прошепотіла йому щось на вухо.

Розмова була коротка; хоч би що там жінка запропонувала — він погодився одразу. Вона витягла кинджал і розрізала йому долоню. Угода була укладена.

На іншому боці поля король Генріх VI упав мертвий.

Британія отримала нового короля — остаточно. Едварда IV.

Ланкастери відступили, а в таборі Йорків палали вогнища — святкування тривало до світанку.

Але загадкова жінка не залишилася. Вона вже їхала геть у кареті, запряженій білосніжними кіньми. Попереду — коронація. Не можна марнувати час.

Двадцять чотири години й одну хвилину згодом Едвард IV теж помер. Заплющив очі й упав, мов маріонетка, якій перерізали нитки.

Вона пообіцяла йому корону. Але не сказала, як довго він нею володітиме.

Так королева Морієн із роду Інших зійшла на трон в Елтемському палаці — зі спокійною усмішкою на вустах і короною на голові.

Усі, хто піднімав на неї руку чи меч, раптом розуміли, що не можуть поворухнутись. Ніби сам намір їй опиратися був заборонений.

Війна скінчилася. І Британія мала нову королеву.
Невмирущу. Нездоланну. Незмінну.

ЗАРАЗ

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Лондон, лютий 1848 року

Лідія зникла вісім днів тому, і я починаю боятися, що одного ранку батьки прокинуться — а моє ліжко теж буде порожнє.

Раптовий шум у темному провулку ліворуч змушує мене здригнутися, та то лише щур, який порпається в купі сміття.

Я вже кілька миль трушуся від холоду, пробираючись містом, ігноруючи глузування та переступаючи через напівживих жебраків. Зазвичай батьки кажуть не звертати на них уваги — мовляв, усі мали однаковий шанс укласти угоду з королевою. Але сьогодні ввечері заплющити на це очі неможливо.

Моя свобода зазвичай обмежується прогулянками парком під руку з мамою або м'якими оксамитовими стінами нашої родинної карети. Усе, в чому мені бракує досвіду, я зазвичай компенсую впевненістю. Та тепер вона зникла, а сама я розгублена й промерзла аж до кісток.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ